

UZASADNIENIE

W dniu 17 grudnia 2015 roku została zawarta pomiędzy pozwaną, a (...) sp z oo w G. jako pożyczkodawcą umowa pożyczki nr (...) (...). Przedmiotem umowy było udzielenie przez pożyczkodawcę pożyczki, którą pożyczkobiorca zobowiązany był zwrócić na warunkach określonych w umowie pożyczki. Pożyczka dotyczyła kwoty kapitału w wysokości 2800 złotych i spłacona miała być w 24 miesięcznych równych ratach po 295,40 zł każda zgodnie z harmonogramem. Kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę wynosiła 7.089,60 zł na którą składały się kwota pożyczki 2800 zł, prowizja 4289,60 zł. (umowa k 30-34)

Kwota 2540 zł została pozwanej wypłacona w dniu 17.12.2015 roku. Kwotę pożyczki 2800 zł pomniejszono o 260,00 zł, tytułem zamknięcia pożyczki (...)z dnia 30-01-2015 r. w oparciu o zgodę pozwanej z dnia 17.12.2015 (potwierdzenie k 73, pismo k 74).

Pozwana na poczet pożyczki wpłaciła łącznie 2398 zł (bezsporne)

W dniu 25 kwietnia 2016 roku sporządzone zostało pismo stanowiące wezwanie do zapłaty. (pismo k 35)

W dniu 24 października 2016 roku sporządzono pismo stanowiące wypowiedzenie umowy pożyczki. Pismo nadano do pozwanej w tym samym dniu wraz z ostatecznym przedsądowym wezwaniem do zapłaty. (pismo k 36)

Umowa sporządzona została na formularzu pożyczki przygotowanym przez pożyczkodawcę. (bezsporne)

Wyrokiem z dnia 26 marca 2019 roku sygn akt I C (...)zasądzono od pozwanej na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedziba w G. 358 zł z odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP nieprzekraczającymi maksymalnych odsetek za opóźnienie od 17 stycznia 2017, 61,96 zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od 17 stycznia 2017, 8 zł tytułem kosztów procesu, w pozostałej części powództwo oddalono. Wyrok zaskarżyła strona powodowa. Wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2019 roku SO w Częstochowie w sprawie VI Ca (...)uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem kosztów postępowania apelacyjnego (wyrok k 100, 135)

Nie budzi wątpliwości zawarcie przez pozwaną umowy pożyczki skoro pozwana dokonywała wpłat – łącznie 2398 zł na poczet jej spłaty.

Umowa pożyczki została zawarta przez konsumentkę z przedsiębiorcą zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie udzielania pożyczek i przy zawieraniu umów posługującym się wzorcami umownymi.

W rozumieniu art. 385¹ § 1 kc „rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom” w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku.

Dokonując analizy treści wzorca, Sąd ustalił, że pożyczkodawca w przedmiotowej umowie stosuje zabieg mnożenia dodatkowych opłat i prowizji, względnie podwyższa ich wysokość, pomimo że formalnie ogranicza wysokość odsetek do poziomu zgodnego z treścią art. 359 § 2¹ kc bądź też wskazuje, iż takowych w trakcie trwania umowy w ogóle nie pobiera. Pożyczkodawca stosuje zdaniem Sądu zawyżone opłaty – prowizję za udzielenie pożyczki. Mając na względzie, że w niniejszym przypadku mamy do czynienia z obrotem konsumenckim, taki zabieg prowadzi do naruszenia interesów konsumenta.

Co do zasady Sąd nie kwestionuje prawa pożyczkodawcy do czerpania korzyści z pożyczonego kapitału ani prawa do pokrycia kosztów udzielanych pożyczek, niemniej jednak trudną do zaakceptowania jest sytuacja - nawet przy

zachowaniu obowiązków informacyjnych względem klienta wynikających z ustawy o kredycie konsumenckim, gdy jak w niniejszej sprawie pożyczkodawca prowizję ustalił na poziomie 4289,60 zł przy kwocie pożyczki udostępnionej pozwanej – 2800 zł. Podkreślenia wymaga, iż powódka nie wykazała (art. 6 kc) sposobu ustalenia prowizji. Możliwe do zaakceptowania koszty to faktyczne materiałowe koszty zawarcia umowy, a wysokości takowych powódka nie wykazała.

Prowizja nie stanowi głównego świadczenia stron.

Opłaty pobierane przez kredytodawców powinny wyrównywać rzeczywiste koszty poniesione przez nich w związku z podjęciem danej czynności i nie powinny być rażąco wysokie dla konsumenta. Nie powinny być zatem formułowane w sposób ryczałtowy, bez odzwierciedlenia w kosztach ponoszonych przez pożyczkodawcę w ramach konkretnej umowy. W umowie pożyczki załączonej do pozwu nie wskazano sposobu kalkulowania prowizji. Opłata na rzecz strony powodowej w konstrukcji jak w przedmiotowej umowie pełni w istocie funkcję wynagrodzenia za korzystanie z kapitału. Biorąc to pod uwagę, określona wysokość prowizji narusza, będący jedną z zasad współzycia społecznego zakaz lichwy tj. zastrzegania rażąco wygórowanego wynagrodzenia za korzystanie z kapitału, przysparzającego nadmiernych w danych stosunkach i nieusprawiedliwionych zysków dla jednej ze stron, a prowadzących do niewypłacalności drugiej strony. Prowadzi ono bowiem do dysproporcji pomiędzy świadczeniem strony powodowej tj. udostępnieniem pozwanej kwoty pożyczki a wynagrodzeniem jakie za korzystanie z tej kwoty miałyby zapłacić pozwana.

Sąd ocenił postanowienia umowne zobowiązujące pozwaną do zapłaty prowizji za abuzywne - naruszające dobre obyczaje i interes konsumenta. Żądanie tak wysokich prowizji nie ma żadnego uzasadnienia, w szczególności w zyskach osiągniętych w ramach normalnej i rzetelnie prowadzonej działalności gospodarczej i należy je uznać za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, w szczególności z tradycyjną zasadą uczciwości i rzetelności kupieckiej. Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 27 lipca 2000 r. (IV CKN 85/00, OSP 2001/3/48) wskazał, że ocena zgodności umów z tymi zasadami pozostawiona zostaje sądom, dokonującym jej na podstawie znajomości zjawisk ekonomicznych i społecznych wyprowadzonej z doświadczenia życiowego. Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 08 stycznia 2003r. (III CKN 1097/00, OSP 2004/4/52) stwierdzając, że pozostawione stronom swobody określania wysokości odsetek, nie uchyla kontroli Sądu pod kątem ogólnych klauzul zabezpieczających obrót gospodarczy przed zjawiskami patologicznymi, które mimo pozornej zgodności z innymi przepisami nie mogą doznać ochrony ze strony państwa. Kontrola ta jest więc niezbędna również w sytuacji, z jaką mamy do czynienia w niniejszej sprawie, przy stosowaniu zabiegu obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych czy też pozornym bez odsetkowym charakterze umowy. Z powodów wskazanych powyżej, kwestionowane postanowienia umowy są nieważne w takiej części, w jakiej - w okolicznościach sprawy - zasady współzycia społecznego ograniczają zasadę swobody umów (art. 353¹ kc w związku z art. 58 § 2 i 3 kc), tj. w zakresie dotyczącym prowizji.

Powódka uprawniona jest do żądania zapłaty kwoty 20 zł tytułem opłat windykacyjnych skoro w wysłano do pozwanej w związku z próbami przedsądowego załatwienia sporu, co najmniej 3 pisma listem poleconym (wezwanie do zapłaty, wypowiedzenia)

Mając na uwadze powyższe powódka uprawniona jest do żądania zwrotu kapitału pożyczki w kwocie 2800 zł. Pomniejszając kapitał o dokonane wpłaty 2398 zł pozwana winna zapłacić powódce 422 zł (...),60 – (...),60 (prowizje) – (...) (wpłaty – działania windykacyjne).

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 kc

Powyższe implikuje orzeczenie jak w pkt 1-2 wyroku.

Powódka utrzymała się ze swym roszczeniem w 5,95 %

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 kpc stosunkowo je rozdzielając pomiędzy stronami. Koszty procesu poniesione przez powódkę wyniosły 3351,60 zł (opłata od pozwu 60 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 1800 zł ,

wynagrodzenie pełnomocnika w postępowaniu apelacyjnym 1350 zł, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa, 100 opłata od apelacji, 24,60 opłaty notarialne), poniesione przez pozwaną - 1800 zł (wynagrodzenie pełnomocnika). Stosownie do wyniku sprawy koszty procesu w sumie 5151,60 zł obciążają pozwaną do wysokości 306,52 zł, a powoda do wysokości 4844,48 zł. W rezultacie więc zasądzone od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1493,48 złotych tytułem kosztów procesu. Kwota ta wynika z różnicy w kosztach realnie poniesionych, a tymi jakie winny strony ponieść w związku z wynikiem sprawy.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)